

תת"ע 82/12/17 - מדינת ישראל נגד אוסאמה אבו סנינה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 82-12-17 מדינת ישראל נ' אוסאמה אבו סנינה
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד צ'פניק
	נגד
הנאשם	אוסאמה אבו סנינה

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 9.5.17, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 18.2.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו המתנדבים, אבי ששו, מטעמו הוגש הדו"ח, שסומן ת/1 ושגיא פרידמן, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוצג סרטון וידיאו שצילם.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 9.5.17, בסמוך לשעה 19:10, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני מימין בכביש 5, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לק"מ 4, נצפה על ידי עדי התביעה, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית ומקיש בו עם אגודל ימין. עד תביעה 2, ציין כי הניידת נסעה לצדו של הנאשם כ-100 מטרים, במהלכם הבחין כי רכבו של הנאשם נסע באיטיות וסטה סטיות קלות שמאלה. עוד ציין עד זה, כי לטלפון הנייד אותו אחז הנאשם כאמור לעיל, חוברה אוזניה, שהייתה תחובה באוזנו הימנית של הנאשם. העד הוסיף וציין, כי לאחר שעד תביעה 1, כרז לנאשם לעצור את הרכב, זרק הנאשם את הטלפון הנייד מידו.

עד תביעה 1, כרז, כאמור לעיל והורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "הפעלתי ויזו זה מותר". עד תביעה 2 ציין כי ביקש מהנאשם את מספר הטלפון הנייד שלו וזה השיב ששכח אותו ולאחר שהעד הסב תשומת לבו לכרטיסי ביקור שהיו מונחים על המושב, אמר לו הנאשם "קח" וחייך.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא ביצע את העבירה ולא החזיק טלפון במהלך הנהיגה.

מסרטון הווידאו שהציג הנאשם, עולה, כי במשך דקות ארוכות, ביקש עד תביעה 1 מהנאשם, כי יציג לו את רישיונותיו, אך הנאשם מסרב ומתווכח בקולניות עם העד, דורש לדעת שוב ושוב מדוע, העד מסביר לו כי מדובר בעבירה של החזקת טלפון נייד בידו וגם לאחר ההסבר, הנאשם עומד בסירובו, דורש לדעת איזה חוק אוסר על החזקת טלפון ביד, צועק על העד ולבסוף, מוסר לו את רישיונותיו והעד מסביר לו שוב את מהות העבירה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדי התביעה תיעדו באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. שני העדים ציינו כי הנאשם אחז את הטלפון הנייד בידו הימנית והקיש עליו עם אגודל ימין ועד תביעה 2, הוסיף ותיעד את משך הנסיעה לצד רכב הנאשם, האופן בו רכבו של הנאשם נסע וסטה לשמאל ואת זריקת הטלפון מידו של הנאשם, לאחר ששמע את הכריזה לעצור את רכבו.
2. עדותם של עדי התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית. אציין, כי עדי התביעה נהגו בסבלנות ובאורח רוח עם הנאשם, נוכח התנהגותו כלפיהם, כפי שתועדה בסרטון שהציג הנאשם ובנקל, יכלו לרשום לנאשם גם דו"ח הזמנה לדין בגין עבירה של אי ציות להוראת שוטר במדים.
3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוב ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".
4. גרסת הנאשם, שהייתה קצרה ולקונית ביותר, לא עשתה עלי רושם אמין ויתרה מזו, מהסרטון שהציג הנאשם, ניתן לראות בבירור כי הנאשם היה מודע לכך שאחז את הטלפון הנייד בידו, במהלך הנהיגה. העובדה כי לטלפון חוברת אוזניה, אין בה כדי לאיין את ביצוע העבירה. הנאשם הודה, במהלך חקירתו הנגדית, כי כבר עם עצירתו, אמר לו העד, כי נעצר בגלל עבירה של שימוש בטלפון נייד ולמרות זאת, בחר להתעמת עם השוטרים בתאונות שווא.
5. בניגוד לטענת הנאשם בחקירתו הנגדית, שני העדים טענו כי אחז את הטלפון הנייד בידו ואיש מהם לא טען כי הטלפון היה "בדיבורית", כפי שטען הנאשם, בעמוד 6 לפרוטוקול, שורות 24-25.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ח, 18 מרץ 2018, במעמד המאשימה בלבד.